

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba, Puerto Rico y Estranger, 2'50.

EL SERMO DE MOSSÈN SILVELA—NOTAS GRÀFICAS

...."yo acepto esta carga con gran confianza en el éxito."

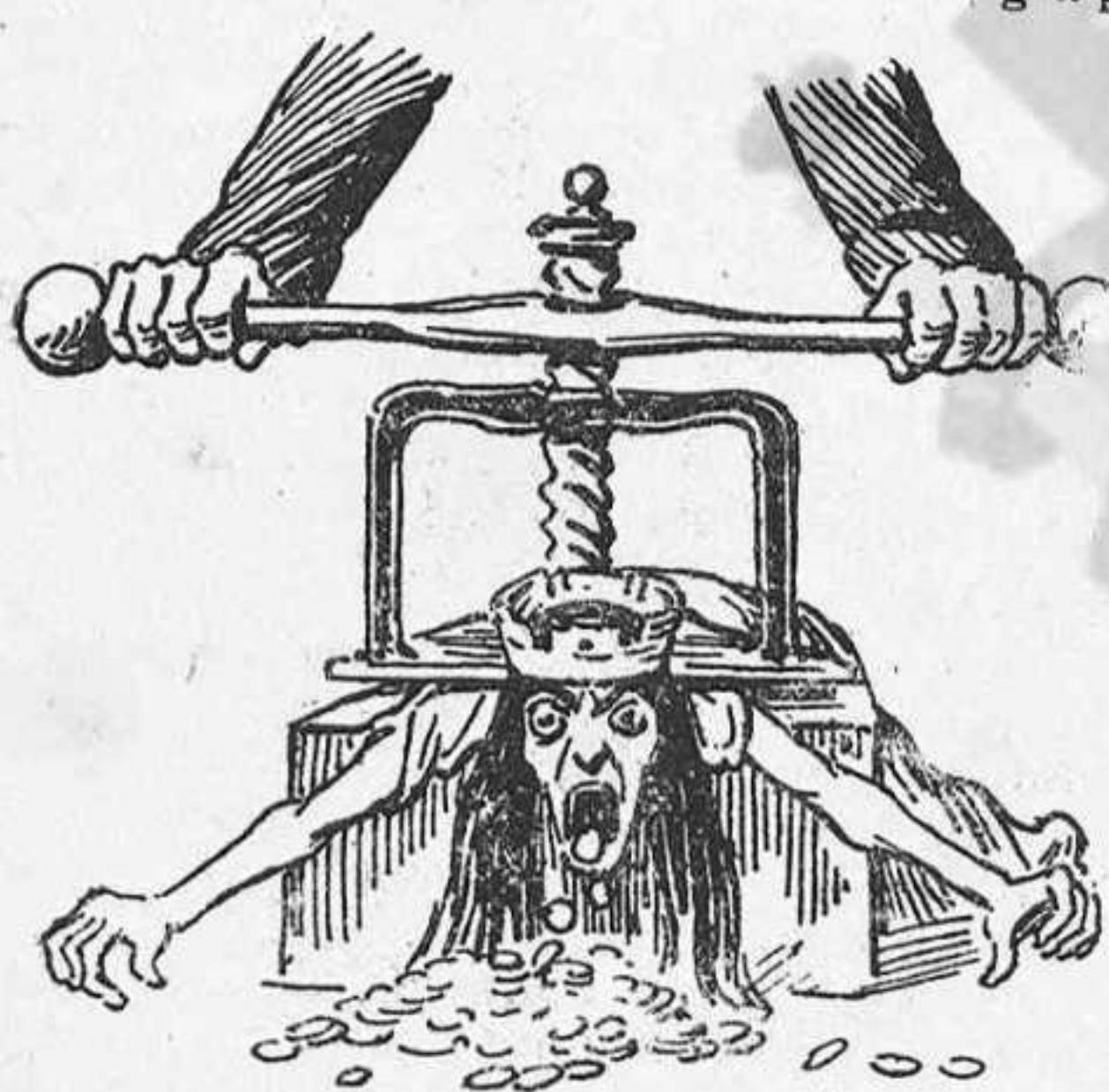
...."En el partido conservador he podido apreciar las condiciones de virilidad y energía para la regeneración de la patria."

...."Consérvase por fortuna un hondo sentimiento religioso."

...."Entiendo que es necesario acumular el mayor número de fuerzas."

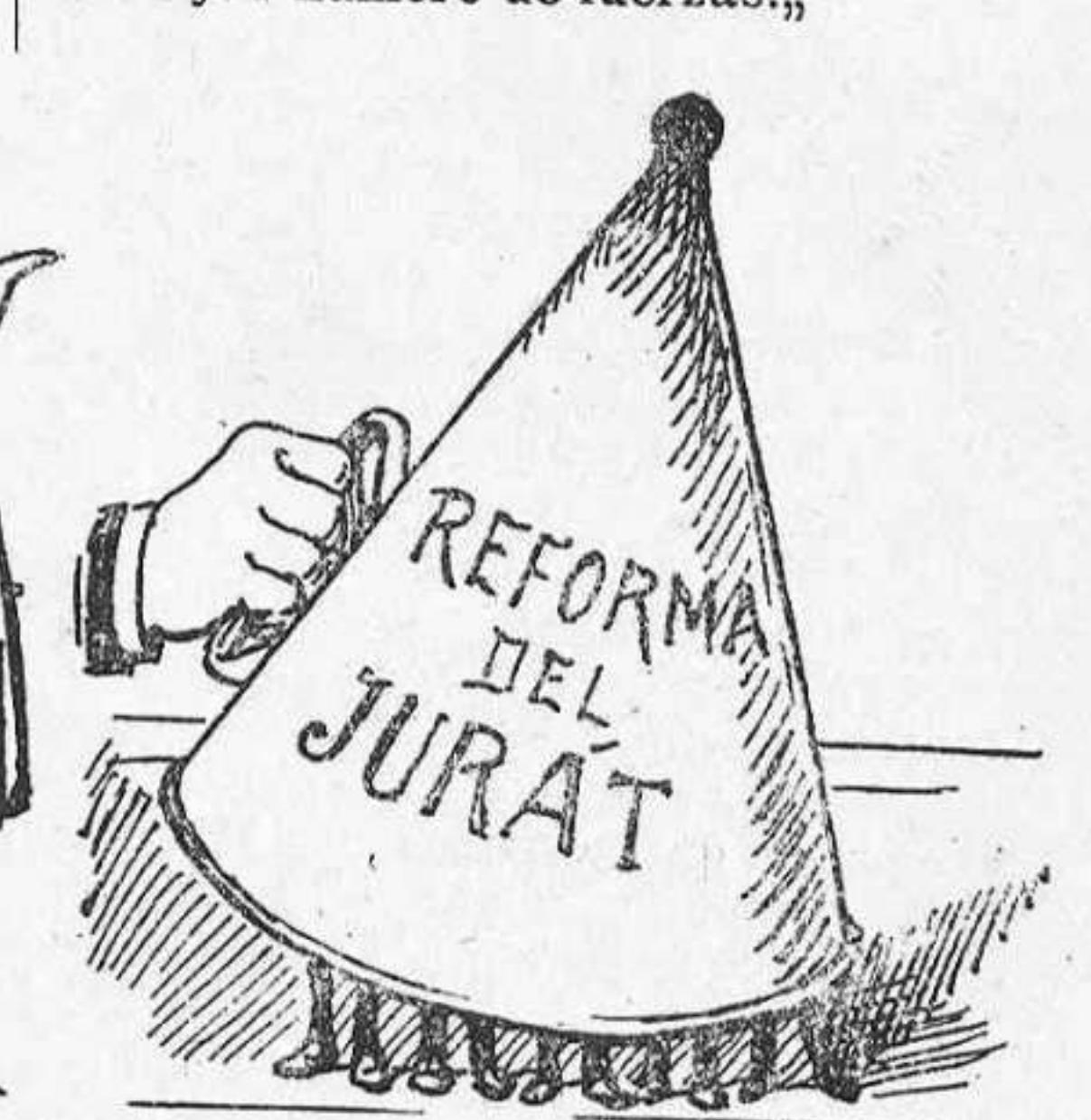
...."Es cuestión capital la Hacienda: hay que hacer sacrificios."

...."Algunos impuestos habrán de sufrir nuevos aumentos."

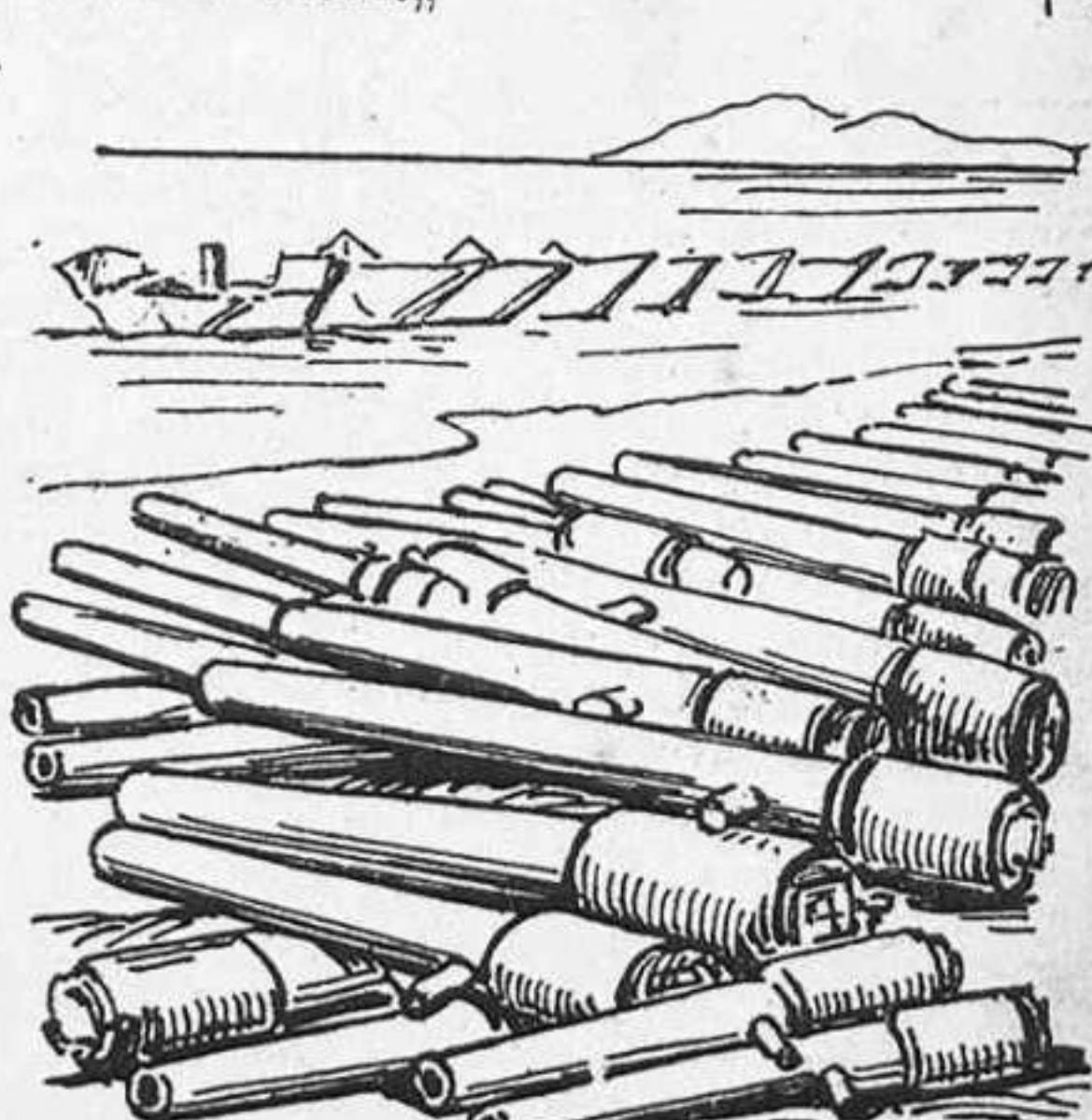
...."Hemos de respetar en primer orden los negocios que á la religión se refieren,"

...."Hay que reprimir los escándalos y abusos del Jurado."

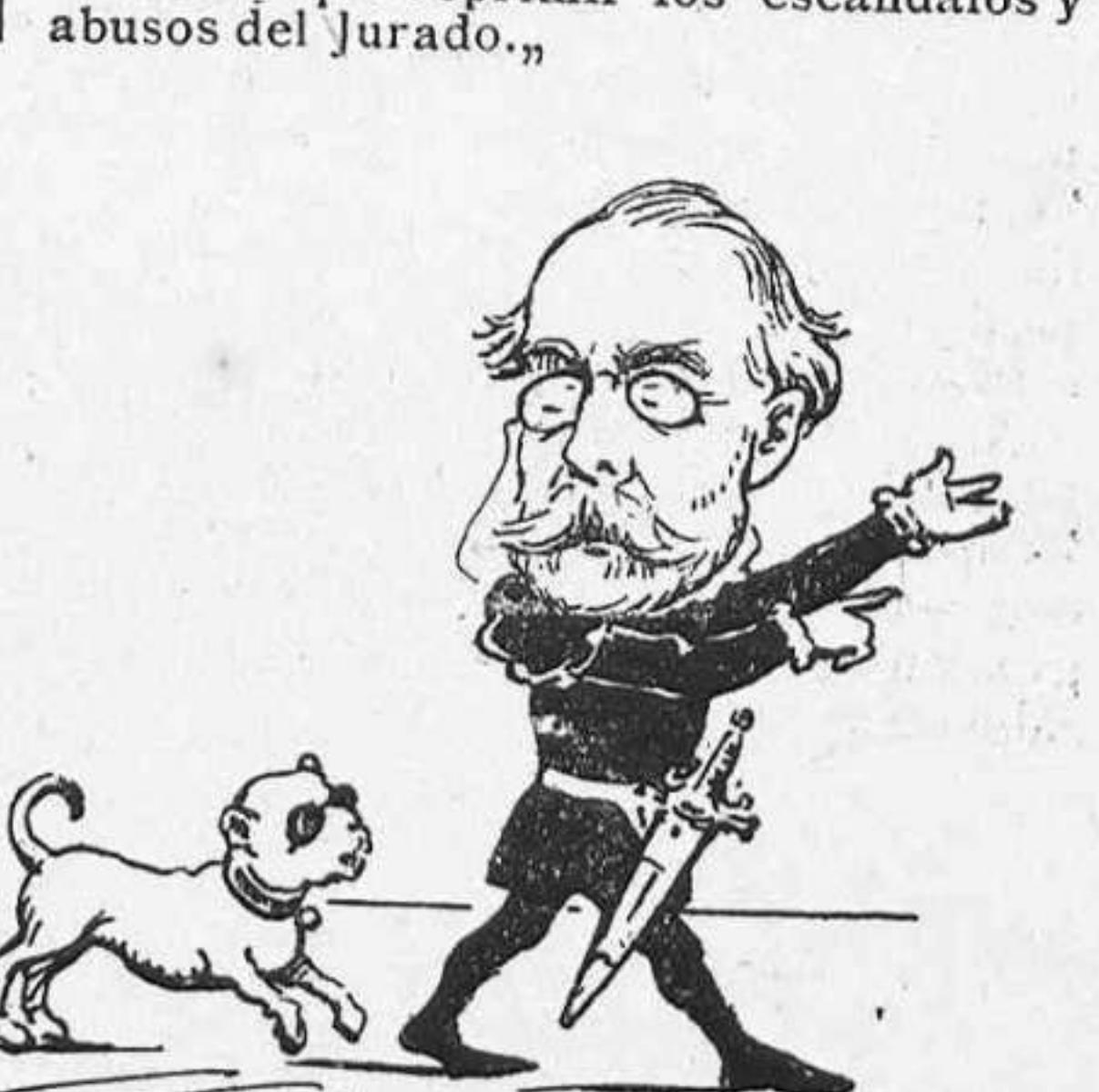
...."Los que proclaman la enseñanza religiosa son nuestros hermanos."

...."La guerra y la marina de ninguna manera se pueden desatender."

...."Se formará un nuevo departamento más especial, más separado de la política,"

...."Y ahora, los que quieran seguir mi obra, me sigan."

NOU MÍNISTERI DEL COMERS Y AGRICULTURA

Lo present número ha passat per la censura de la autoritat militar.

AMENASSAS DE REACCIO

TRAS cortina, 6 millor dit tras manteu, s'ha efectuat la conjunció, l'enllàs, el contuberni de l'home de la daga y del general cristià. El jesuitisme ha servit de Celestina y l'marqués de las Cinquillas s'ha compromés á pagar els confits de la boda. Vol el núvi que aquests confits sigan de plom, y la nuvia riu maliciosament al pensar que al últim ha trobat lo que tant desitjava... un home.

De anunciar á Espanya la bona nova se n'ha encarregat la seva llengua. A Aranjuez, entre las brumas y las humitats de un dia crú de hivern va anar á rumiar la mostra. Y á Madrit va abocar el cove de las seves impresions, dels seus p'opòsits.

¡Valent discurs el de 'n Silvela!.... ¡Valent programa l'que anuncia!.... Ab l'excusa de regenerar á Espanya, bosqueja vagament certas reformas qu'están totalment renyidas ab lo régimen imperant. Massa que ho sab que l'dia que tragüés el caciquisme de per mitj, que separés l'administració de la política y eximís l'administració de justicia de las influencias gubernamentals tot lo que avy existéix se'n aniría á rodar per falta de base. Per això s'limita á rossar aquests punts superficialment, de passada y sense concretar res. Li basta això per veure si pot captarse la simpática benevolencia de las personas de bona voluntat que tenen fam y sed de moralitat y de justicia.

En cambi no es possible mostrar mes desembossadament las seves tendencias retrògradas, reaccionarias y clericals. De lo que sent el cor, la boca 'n parla. Per ell lo únic que queda viu á Espanya es l'esperit religiós: lo únic que 'ns cal per regenerarnos es atendre's en tot y per tot á las ensenyances del Vaticà. Hem de tornar als temps del neo-catolicisme: si no surt desseguida una nova Sor Patrocini y un nou Pare Claret, serà precis inventarlos.

Y per assegurar el seu imperi serà precis reformar el Còdich Penal en sentit reaccionari; destruir el Jurat que rarament castiga avuy els delictes de opinicí; fermar curt á la premsa, mutilar tots els drets democràtics. El sufragi perdrá la seva universalitat. Els espanyols quedarán dividits en classes ó en castas, per l'exercici dels seus drets pol'tichs: únicament votarán els que paguin contribució directa ó 'ls que prenguin cédua personal, combinantse de tal manera las representacions pera l'emissió del vot, que may el poble puga tenir majoria ni en los Ajuntaments, ni en las Diputacions provincials, ni en lo Parlament. Per últim lo restabliment de l'antigualla dels gremis acabará per anular dintre del caciquisme gremial els drets y las prerrogativas de la personalitat humana.

Tal es lo fruit que s'espera obtenir de l'unió carnal del home de la daga y del general cristià. Una taca negra sobre las negruras del present.

Succeheix avuy á Espanya lo que passa sempre en èpoques d'epidèmia, que las mes petitas indisposicions recauhen desseguida en manifestacions de la enfermetat reynant. Un simple mal-de-cap, un lleuger refredat, un insignificant desarreglo del ventrell, se tornan tifus ó's tornan cólera, segons la constelació que reini. Aquí 's tornan sempre reacció.

Y's preten que 'a reacció, qu' es lo que 'ns ha perdut, siga avuy la nostra salvadora. Estém ab el llot al coll y 's voldria salvarnos fentnos'hi ensorrar el cap. L'asfixia del poble es l'ideal dels reaccionaris.

Tal volta, tingan rahó. Potser, al últim, l'excés del mal ens ensenyará á buscar un bon remey. Els cossos fets solen reaccionar á la cohisson de las manxiulas.

Fins ara hem tingut drets democràtics, y no hem sapigut valdre's d'ells per destruir als que sistemàticament han vingut sofisticantlos. Hem tingut sufragi universal y no hem sapigut exercirlo virilment contra 'ls tarquistas y tupinaires que l'han falsificat. Si la lliga reaccionaria triunfa, com es fácil que succeheixi, perdrémos tots aquests drets, y quan els haguém perdut serà quan mes els anyorarémos.

Ab això recobrarà l'partit republicà l'integritat y l'prestigi de la seva bandera, y no hi haurà ningú entre 'ls que alentin sentiments iliberal, que no l'adopti com á única ensenya dels drets dels pobles y com á guia en la reconquesta de las llibertats avuy tan miserablement perdudas.

P. K

LA PUNTA DEL VEL

Llegeixin y meditin.

La Lucha, periódich de la Habana, ha donat á llum el següent telegrama que l'govern dels Estats Units va dirigir al general Shafter, comandant de las forsas que sitiaren y rendiren Santiago de Cuba. Diu així:

«Intimi la rendició de la plassa. He pactat ab Madrit els preliminars de la pau que tenen per base la rendició. Santiago de Cuba s'rendrà guardant las formas de honor, ab un simple simulacre de combat. Los reforços qu'esperan no hi arribarán sino quan ja no siga temps de resistir. Estiguéu tranquil. Proposéu la rendició, que, encare que ab l'exèrcit malalt entrareu triomfant. Cumpliu aquestas ordres al peu de la letra.»

Revela clarament aquest telegrama yankee lo que ja tothom sospitava. La rendició de Santiago va ser objecte de pactes y componendas entre l'govern de Madrit y l'govern yankee. L'exèrcit de n'Shafter delmat per las malaltias y decaigut davant de la brava resistència dels nostres soldats, va convertir-se així de vensut en vencedor... previ un simple simulacre de combat. Ets reforços que tenian de socore á la plassa, estava acordat que no havien de arribarhi á temps. Tot pactat, tot convingut. Bé s'descubreix en això la mà acostumada á pactar y falsificar actas electorals.

¡Quin escàndol! ¡Quin sacrilegi!... Donar als enemichs la punta del dit perquè ns prenguessin hasta l'ànima. Santiago de Cuba va ser el punt pel qual se va escorre l'nostre imperi colonial.

Y 'ls homes de las componendas y del simulacre, son avuy encare 'ls que regeixen á n'aquesta nació desventurada.... Lo telegrama transcrit hauria de ser la primera pessa de un gran procés. No hi ha, ni pot haverhi regeneració per Espanya, si avants no 's realisa un acte d'exemplar justicia.

PEP BULLANGA.

A fa temps que l'Inglaterra està buscant las pessigollas á la República francesa. Primer va valerse de la qüestió de Faschoda; després del assumpte relatiu á las pesquerías de Terranova, y últimament, ha procurat exasperarla publicant en lo *Llibre blau* algú document que 's distingeix per l'insolència del seu llenyatge.

La pondonorosa Fransa se'n ha de veure un bull, si no procura colocarse en un terreno ben desembrassat. ¡Y tan fàcil que seria posar els peus á rotlo á la piràtica Inglaterra, si totas las nacions que 'n tenen agravis i rebuts ó que veuen á las sevæs mans territorials que 'ls han sigut robats, acudissen com deurian á un passament de comptes general!

Un altre trasatlàntich carregat de infelisos repatriats va arribar dilluns á Barcelona. Portava uns 1,100 homes, d'ells 500 malalts y 30 bojos. Durant la travessa va tirarne 39 al aigua. Ens absténim d'estampar la fidel impressió que 'ns va causar l'espectacle de tanta desditxa. Com altres vegades en que ho havém intentat, de fixo que l'nostre traball no arribaria á coneixement dels lectors de LA CAMPANA. Entre nosaltres y ells, hi ha sempre enriixat el llapis roig de la censura previa.

L'últim trasatlàntich, que tan trist efecte produví, ab la séva càrrega de malalts, es un vapor francés, que per major sarcasme 's titula: *Nôtre Dame du Salut*. (Mare de Déu de la Salut.)

¡Quin efecte pitjor hauria pogut produhir, si s'ha-gués titulat: *Mare de Déu de l'Anèmia* ó bé *Mare de Déu de la Tuberculosis?*

«En Sagasta preocuparse de si 'l porvenir s'entela, ni de si 'l senyor Silvela logra ó no logra imposarse?

¡Cái! D'aquesta sarracina pot dirse que ni se'n cuya. ¡Que la caixa sigui buyda! Això es lo que l'amohina.

En lo discurs programa de 'n Silvela no s'hi troba una frase, una paraula, ni una silaba siquiera que fasca al estat de las classes traballadoras. L'home de la daga no pensa mes que ab els richs y ab els en-sotanats. De la brusa no se'n preocupa sino de un modo: quitant al vot al obrer y privantlo així de influir en la política.

Prompte han de veure 'ls que ab tan empenyo han predicat l'apartament de la vida pública entre las masses traballadoras, á qui grau d'enfilament y d'esclavitud ha de conduhir á las classes populars, el no sor-

tir avuy á la defensa enèrgica de las llibertats amenazadas.

La Junta de Càmaras de Comers que 's reuniren á Zaragoza han dirigit un Mensatje al govern, queixantse de la séva patxorra. Ha passat un més desde que se li comunicaren els acorts adobtats per l'Assamblea, y fins ara no s'ha pres la mes mínima providencia que indiqui desitjos de donar satisfacció á la més petita de las sevæs reclamacions.

Encare que l'nou Mensatje de las Càmaras de Comers te tons molt enèrgichs no es fàcil que surteixi l'efecte que 'ls seus firmants se proposan. Prompte haurán de reconeixer que han equivocat el camí.

No es pas al govern á qui han de dirigir-se, sino al país. Se tracta de un pagaré, que l'acredor no satisfa. Protéstintlo y tirin el dret. Després de la protesta l'embarch; y després del embarch, l'execució.

¿Cóm se conquista l'poder?
¿Presentant breu y concís
un programa que al país
li marqui un rumbo clà y cert?
No senyors: basta juntar
una espasa toledana,
una bossa, una sotana,
y prou: ja poden manar.

Estich enterament conforme ab las manifestacions de *El Liberal*, qual estracte telegràfic, han publicat alguns periódichs de Barcelona:

«L'actual régimen ha fracassat, y 'ls nous elements, únichs que poden salvarnos, deuen operar dintre de una esfera més amplia, abandonant per complert els motllos vells que tan desastrosament han informat las nostras aspiracions.»

Verdaderament, son tan atrotinats aquests ditxosos motllos, que ja no serveixen per res, ni per fer buonyols.

Notable, per demés, es lo discurs pronunciat per en Pi y Margall en lo Círcul federal de Madrit. Abonan al venerable patriarca de la federació no sols sa previsió en lo vaticini dels successos relacionats ab la insurrecció y ab la guerra, sino també la seva constància en la defensa de las solucions autonòmicas.

Es l'únich home avuy, que té autoritat per dir als regionalistes:—Senyors: si de bona fé defendeu las ideas autonomistas, heu de posarvos necessariament baix la meva direcció. Jo soch dintre d'Espanya, l'únich polítich que les represento. Y es inútil que busqué lo seu plantejament fora del meu terreno.

Desgraciadament, la lògica resulta sempre parda en nostre desventurat país.

La major part dels regionalistas en lloch de anar-se'n francament ab en Pi y Margall, que 's podría donar autonomia completa, se'n anirán ab en Polavieja que no pot donarlos d'ella més que una sombra, una partícula, una mistificació; mes aviat el nom que la cosa.

Y si obran així es perque avants que regionalistas, son reaccionaris empedernits; laborants incansables del retrocés, que no tenen altra deria, que la de apagar l'antorchà de la llibertat en una pica d'aigua benyeta.

La Democracia y la República no poden rebre d'ells el menor ausili. L'única forsa de que disposin, l'emplearan sempre per ensorrar á la República y á la Democracia.

Per poch que ho meditin els republicans federales han de veure desseguida que las tendencias reaccionaries de la major part dels regionalistas constitueixen la mes perillosa de las aberracions, en lo període de general desconcert qu'estém atravessant.

Si entre 'ls restos del naufragi en Silvela pot surá, diu que l'primer que farà será suprimir l'sufragi.

Ben pensat! Cap mirament y ròmpreli aviat els nassos. De tots els nostres fracassos, del nostre rebaixament, del desastre colonial, de la mort de la nació, aquí 'n té la culpa sinó el sufragi universal?

Una notícia que ha causat extranyesa.

«El tenient coronel San Martín, que 's va rendir als nort-americans á Puerto-Rico ha sigut condemnat á presidi, havent ingressat fa pochs días al penal de Ceuta.»

Això ho diu un periódich. Y ara pregunto jo: ¿Aniran á Ceuta tots e's que ho mereixen?

La situació de Filipinas no pinta pas gens bé pels yankees.

Van voler totas las illes, y lo qu' es per ara no poden empassàrselas: ells prou bufan, pero no 's refredan. Al contrari, ab el buf, encara s' encén mes y mes el foc de la insurrecció.

Després de tot, es molt just lo que 'ls passa: ells van armar als indígenes contra Espanya, y ara 'ls tenen cara á cara blandint las armes que van proporcionats'hi, resolts á morir ans que acceptar el domini dels Estats Units.

Ben clarament ho ha manifestat l' Aguinaldo contestant á un bando del general Merrit que li intimava la sumisió. La resposta es altiva y resolta. Els insurrectes no passan per menos que per la independència del seu país.

Y 'l fet es que á pesar de haver acumulat barcos de guerra y forces considerables davant de Ilo-Ilo, 'ls yankees no 's decideixen á empindre l' atac, temerosos de sortirne escabits.

Allá 'ls esperan els que si un dia siguieren els nostres enemichs, s' han constituit avuy en los nostres venjadors.

CARTAS DE FORA. —*Valls.* — Ultimament ha tirgit efecte en nostre Teatre Principal la funció á benefici de la Sra. Pérez Cabrero, representant l' obra *El corazon y la mano*, dirigida, com de costum, magistralment pel pare de la beneficiada. Aquesta sigué obsequiada ab un tal cùmulo de regalos, que 'l seu import se calcula que no baixa de sis ó setcent's duros. Molt bé s' han portat els dilettants vallencs. Y diuhen que 'ls espanyols no tenim una pesseta!

... *Mataró.* — L' amo de un hort conegut per en Bufó, s' havia empenyat en que un dels seus traballadors que havia servit al exèrcit en lo cos de caballeria, assistís á la benedicció de Sant Anton ab un matxo vell y plé de xacras, y com s'igual que al traballador no li feia això cap gracia y s' hi negués, en Bufó va despatxarlo punt en blanch, sense donarli ni un minut de temps. Per Bufó que siga aquest burgès agrícola hauria de comprendre que no tothom està per fer *bufonades*.

... *Catllar.* — El nostre jefe místic Manuel Aris, no recordantse sens dupte del IX msnament de la lley de Deu, va fer quan residia á la Canonja, una guerra tan encarnissada en contra un del seu ofici y auxiliar seu, que no parà fins á haver obtingut el seu trasllado á un'altra població. Y això que á pesar de vestir-se pel cap, era un xicot de totes prendas. Lo dia 6 del corrent va treure's del davant ab molta furia y dihent que no podia donarli la absolutió, á una beata que 's confessava de haver murmurat d' ell. Alguns feligressos se veieren obligats a intervenir en la batalla, logrant així calmar l' ira del ensotanat. Y ara ja cal que vajin alerta, que 'l murmur de qui tant peu dona á la murmuració es un pecat dels mes groixuts.

... *Vilafranca del Panadés.* — La huelga capellanesca continúa avuy tan ferma com tres anys enrera quan Mossén Bargay va pendre possessió de la Trinitat, ahont se confeccionan casoris y altres articles del mateix ram ab arreglo á unas tarifas que fan una competència ruinosa als de la fàbrica de Santa Maria. De aquí té que creyentse aquests perjudicats s' abstinguin de tenir cap tracte ab els primers, y es tal la tirria que 's professan uns y altres, que ni quan se troben pel carré salutan. — Fa poch temps morí un esquirol (als de la Trinitat els diuhens esquirols) y necessitant un' eyna que no tenen per estar en poder dels socios (els de Santa Maria) aquests se negaren á facilitarla, ab tot y pertanyer aquesta eyna á tots els que fan del ofici, de manera que no tingueren mes remey que ferne una de nova. L' eyna en qüè tió era l' ataut. ¡Ganga pels bagalaires! A riut revolt, ganancia de pescadors. Y en efecte, cada vegada que 'l majordom de la Trinitat necessita personal, ha de anar-lo á buscar p' ls pobles do fora, abonàntsehi un nap per barba á mes de les garrofes. — No s' si 'l seu principal Sr. Català, que resideix á Barcelona, estarà enterat de las grans qüestions que fa mes de trenta mesos se ventilan de tan mala manera en las fàbricas de llana de questa vila. Per lo que li puguen convenir, aquí té aquests datos completament verídichs y fidel expressió de la realitat de las cosas.

MES SOBRE

L' INVENT DE UN CAPELLÀ

Hem rebut algunes cartas excitantnos á ser mes explícits respecte á la famosa *Microbicina* del capellà curandero, qu' entre altres molts virtuts te la de matar *ladillas* (cabras), donar *estrechez semi-virginal* á las donas, y prevenir lo contagisifilitich usantlo *antes y después* de tener actos carnales.

Ab molt gust complauríam á las distintas persones que 'ns escriuen, si no 's detinguis el temor de posar *LA CAMPANA DE GRACIA* al servei dels interessos de un capellà, qu' en matèries de curar, està fent una desesperada competència á la Mare de Deu de Lourdes. Figúrinse si li donarà més la fabricació d'*estrechez semi-virginal* que 'l dir missa, tenint en compte que hi ha dies que fa cent duros de calix. Així s' lo menos m' ho assegura persona que pot saberho.

Pero lo mes bonich es que la *Microbicina* que avuy porta 'l seu nom, avants se titulava *Desinfectante antiepidémico*. Alguna penitentes, que llavors l' explotava, va ser prou càndida de confiarli 'l secret, y ell, veienthi al primer cop de vista un gran negoci, la va adoptar, donantli 'l seu apel·lid. No se si avants quan exercia de Mossén, al portarli á batejar una criatura que li caygués al ull, hauria sigut capás de dir: — Me la quedo; encare que jo no li feta, vull ser el seu pare: desde avuy portarà 'l meu apel·lid.

Aixó es lo que ha fet ab la *Microbicina*. De manera qu' ell en rigor no l' ha inventada, pero l' explota, ab un afany tan gran de fer pessetas, que si 'l bisbe no li diu res, y la delegació de Farmacia y 'l Colegi de metges no 'l molestan en l' exercici de sus productivas funcions, y la Verge de Lourdes no li envia un càstich pel gran tort que li està fent, tinch per segur que dintre de poch temps se tractará de tú ab don Manuel Girona.

P. DEL O.

L' ARGENT-VÍU

No n' hi ha un altre que l' iguali en lievestesa ni en dalit; tan aviat es á Mallorca com se 'l veu entrá á Madrid. — Hónent aneu ab tanta furia! li pregunta á crits la gent; pero l' home no contesta y sa marxa reprendent, roda que roda, vinga rodar, vinga dar voltas sense parar.

De cop treu las estovalles de las grans solemnitats y convida á casa séva á uns quants tipos dels granats. Acaba 'l brillant tiberi, — Estiguin bons, pàssio bé, — despedeix la comitiva, surt altre cop al carré, y hala, torném'hi, vinga rodar, vinga dar voltas sense parar.

Ara parla ab en Sagasta, ara 's troba ab en Moret, ara se 'l veu á tot'hora, ara s' eclipsa un ratet. Apareix altra vegada, pren la capa y el bastó, s' encamina á tota pressa á qualsevol estació, y.... lo de sempre, vinga rodar, vinga dar voltas sense parar.

Hi ha ocasions en que 's presenta com un regeneradó; altres voltas se 'l suposa mitj casat ab el turró. Conta coses als periódichs, diu lo que creu convenient, calla lo que li interessa, y á lo millor, de repent, dali que dali; vinga rodar, vinga dar voltas sense parar.

Que si aviat será ministre, que si diu que no 'n vol sé, que si creu que aixó no marxa, que si creu que aniré bé. Que ara baixa, que ara puja, que sembla que apaga 'ls fochs, que 's decanta cap e's negres, que s' inclina cap els grochs.

Y entre tant; tornéhi, vinga rodar, vinga dar voltas sense parar.

¿Es una palla lleugera que va allá hont el vent la d' es un' àquilaqu' explora?.... No ho ha averiguat ningú. Sóls se sab que may sossega, que se 'l veu per tot arreu y que de nit y de dia, siga á caball, siga á peu, roda que roda, vinga rodar, vinga dar voltas sense parar.

Lo país, de bon principi, l' observava ab atenció, intrigat per tantas voltas y per tanta agitació: pero avuy, al adonarse de que aixó s' fa llach, somriu y mirantlo ab certa flema cada cop que passa, diu:

— Encare roda? Deixélo está: un dia ó altre se 'n cansará.

C. GUMÀ.

¡CUYDADO AB LA MARINA!

I

La comissió de papanatas, despedintse del senyor Silvela: — Confíem en vosté. — Regeneraré la nació, encare que la daga se m' espunti. — No s' olvidi de las economías. — ¡Qué haig de olvidar! Veurán en la Marina quinas reformas.

— Just! Aquí, aquí ha d' apretar: jaquesta ditzosa Marina que tan cara 'ns costa! Dónguili una bona esmotxada, ¿eh? — ¡Qué diuhen! Soch molt capás de suprimirla. — ¡Molt bé! Es vosté un gran home, un héroe, un verdader patriota, un... Etcétera, etc., etc.

II

Una comissió del gremi:

— ¿Qu' es això que diuhen de vosté, senyor Silvela?

— ¿De mi? ¿Que 's dia alguna cosa lletja?

— Casi casi... S' assegura que 'l dia que puji al poder, reduirà molt la Marina.

— ¿Jo? ¿Pero vostés han erudit semblant paparrutxa?

— Hi ha tanta gent que s' ho creu!...

— Donchs es fals: tant fals, que declaro que si la Marina no existis jo la inventaria.

— Va de serio?

— De serio: ja poden escampar per tot arreu que jo ho he dit.

III

La mateixa comissió de papanatas del acte primer:

— ¡Y ara, senyor Silvela! ¿Qué significan aquestas declaracions que acaba de fer sobre 'l ram marítim?

— ¡Qué volen que signifiquin! Lo que jo penso.

— Pero no 'ns va dir l' altre dia que en quant á la Marina...

— Oh! Al parlar de la Marina no 'm referia á la esquadra.

— ¿Donchs á que?

— A la zarsuela *Marina*, lletra de 'n Camprodón, música de l' Arrieta.

Els comissionats, obrint un pam de boca:

— ¡Aaaah!...

FANTÀSTICH.

IMPRESIÓNS DE LA SENMANA

¡Lástima que no sea verdad tanta belleza!

Segons diuhen els diaris, en Sagasta està aixerit, en Castellar ja te gans; Don Arseni està tranquil; en Weyler dona banquets rodejat dels seus amics. ¡Fins el ministre de Hisenda diu que li sobran pistrinehs! Don Camilo y en Silvela al cap y al fi s' han unit; en Carlets no te recursos pera fé aixecá 'ls carlins. Ja no 'ns recordém dels yankees ni del tractat de Paris. Lo mal de la *grippe* minva fà un temps que sembla l' estiu. La Bolsa puja, 'ls franchs baixan y tot se va aixeribint.... ¡Y es tan sols la revivalla qu' agonitzant fà 'l País!

P. A. MORENO.

o hi valen discursos de 'n Silvela, ni equilibris del general cristiá: en Sagasta no 's dona per entés. ¿Hi havia crisis ahir? Donchs avuy ja no 'n hi ha.

¿Se deya que anirà á Palacio á plantear la qüestió de confiança? Donchs no ananthi

està llest, y si hi va no la planteja.

Y succeheix que per no anarhi troba sempre una excusa: quan no una indisposició qualsevol, el temps, que està molt desaplicable y 'l parer del metje que li aconsella que no surti de casa.

Així com las institucions tenen el torn dels partits, el marruller Sagasta ha montat per las sevas conveniences el torn del catarro y 'l peroné. Quan no tus, coixida, y tussint y coixejant s' aguanta... y aguantantse ell, el país s' ensorra. ¡Magnífich espectacle!

Ahí arribá de... (¡Muixón!) un vapor que... (¡Psst! Xitón.) La Creu roja... (Calla, llengua.) La Sanitat... (¡Jo 't retoc!) Francament, no sé com ferho per comunicá al lector que ahí arribá un altre barco caregat de.... (Vaja, prou!)

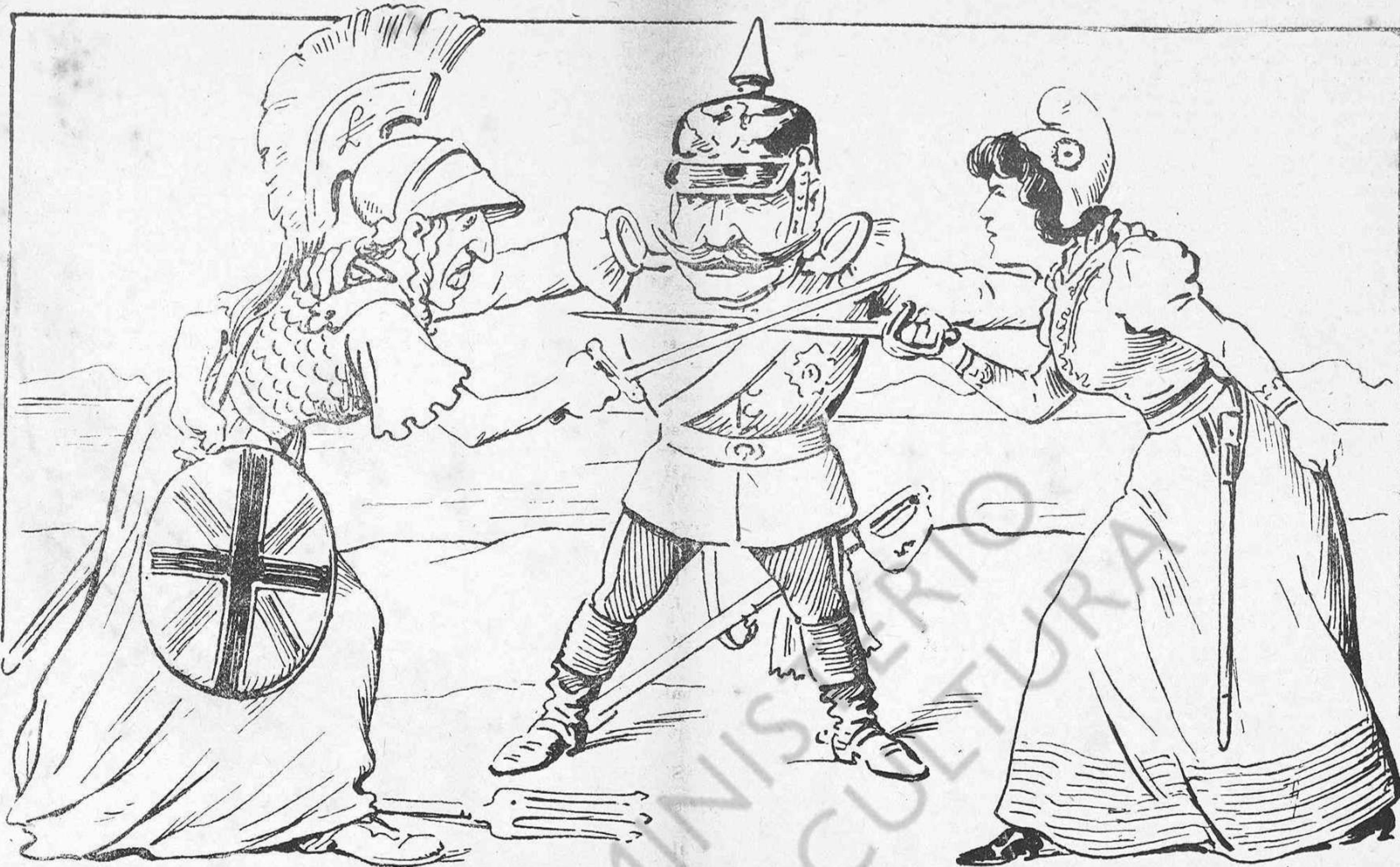
Fins l' heroe de Sagunto s' ha fet silvelista. Ja té parella 'l lloro del portugués, que anava sempre, no allá ahont volia, sino allá ahont el portavan.

Una aixerida cantarella que rebo pel correu interior: A la Paca y en Camilo ja 'ls tenim aparellats, sols falta veure, quan crihin, quins colomíns sortirán.

P. A. M.

¡Qué volen que 'ls digui! Me sembla que ara com ara mes que la crifa, la gran qüestió son las besses.

Començo á tenir esperances de que D. Valeriá, al úl.

POLITICA EXTERIOR.—*Questions entre vehinas.*

A veure si fent posturas
vé algú per darrera y jzas!

vos ennasta á totas dugas
y aprofita 'ls resultats,

tim fará alguna cosa de *profit*. De moment no s' apaga may el foch *sagrat* de la cuyaña de casa seva. Després de un banquet, un altre banquet. ¡Y vagí rodant l' ast!

¡Qué mes volen els impacients que tenen posada en ell tota la seva confiansa!

En Weyler y 'ls seus comensals ja s' hi fan ab las dents!

Per fi 'l yankee astut y sorro,
després de molt intrigar,
ha lograt enarbolar
la seva bandera al *Morro*.

—Fins aquí això marxa bé,
ha dit ab transports alegres;
però, y dels morros dels negres
¿cómo me n' apoderaré?
Ab tants *llots* y enrenous,
per mi mateix promoguts,
¡fóra bo que aquests morruts
me fessin uns morros nous!

Apenas puji 'l concubinat Silvela-Polavieja, 's diu que donarán una cartera al Sr. Duran y Bas.

Això es lo que 's diu. No obstant, del dit al fet... hi ha la mateixa distància qu' entre 'l *y-Bas* y 'l *No-hi-anirás*.

Diu un diari italià que l' ex-Terso surt cada dia á passeig pels carrers de Venecia portant penjada al bras á

Donya Berta que 's troba en *meses mayores*. Es á dir: ab l' embràs molt adelantat.

No 's podrà dir, donchs, qu' en Carlets no haja cumplert la seva paraula: ja ha armat *la gorda*.

Després de 'n Sagasta, vindrà en Silvela. Aixís á lo menos ho asseguran.

Observin una cosa: Sagasta comensa ab S., y Silvela també.

De manera que ni ab aquest govern ni ab el que ha de venir podém sortir de las *esses*.

Res té d' extrany que ab tanta *esses* el país vagi de tort.

¡Pobre soldat!.... Al sortir de Cuba ab la mort á l' ànima, li quedava 'l dols consol de pensar que al torná a Espanya trobaria ab l' escarmant regenerada la patria.

Saltá en terra, pregunta y.... tot, tot lo mateix que antes: en Sagasta al candelerò burlantse del de la *daga*, el de la *daga* al carrer dihent pestes de 'n Sagasta y 'l país fet un babau escoltantse al un y al altre.

Cinch soldats negres montavan la guardia á Palacio

1 dia dels reys. Y segons un telegramma «el rey les llamó para hacerles algunas preguntas. Després mandó que se les gratificase con quince pesetas á cada uno.»

De segur que mes de un soldat blanch exclamaría: —¡Tres duritos!.... Si lo llego á saber, me tizno!

Nostre ministre d' Estat,
seguint sos hàbits antichs,
passi 'ls dies ocupat
en donar creus als amichs.

La occurrencia sembla rara,
pero no ho es, si bé 's veu:
ja que molts no tenen cara
bo es que al menos tinguin creu.

Es curiós.

En Polavieja ha sigut nombrat President de la Congregació de la Santa Cena de Sevilla.

Ja no li faltava res mes que això.

General cristià van proclamarlo 'ls reaccionaris al desembarcar de Filipines. Y ara 'ls sevillans han tingut á bé nombrarlo *cucurulla*.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans A. Gapeta, C. Torruella, Casaranyas, G. Lavi, B. S. B. L. Pratsel, Un Paleta, Narcís del Toro, P. Casals Valls, Lay, Miquet, y Un Bombita:—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans J. M. R. (Desmarinyas), P. Rigau, Apostoli-Doni, R. Homedes Mundo, J. Torrents M., G. Prats de Vilassar, Dos Forner, Un Sarauista, J. Pujol, Pau Cuch, y Nicolau Lausana:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta setmana.

Ciutada Ll. C. Callicó: La poesia està bé: la publicarem.—Corresponsal (Tordera): L' assumptio no val la pena y sent humilitari lo que han fet, no hi veymotiu de censura.—K y Nario: La composició no 'ns va.—Mayet: La de vosté resulta una mica massa modernista.—Angel Montanya: La de vosté va bé y queda acceptada.—G. B. N'rbert: L' article dona l' alegoria ab cultura: es a dir la precisa massa.—Penet de Gracia: L' assumptio de la composició no té gran novetat y la forma es poch recomenable.—Gil Ferrer: L' article no 'ns fa pessa.—Jordi Viladecols: La composició es fluixa.—Iler Ego: Salvada alguna petita incorrecio, la composició sera acceptable: fixis ab lo quart vers.—L' Avi del Parque: També ta de vosté es algo incorrecta.—P. A. Moreno: De la remesa ho aproveitarem casi tot. Y no dihem tot perque les pallassades son una mica massa estiradas pels cabells.—Sucre Candi: ¡Lastima que alguns versos de la seva composició sigan tan fets a la forsa! D' altra manera corrieran mes llisos y cap inconvenient tindriam en inserterla.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mijo, 20

A. Llopis Robert, impressor. Assalto, 68. Barcelona

GEROGLÍFICH ILUSTRAT

